

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Ítéltábla a Csáki Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Csáki Judit ügyvéd, 1061 Budapest, Andrássy út 47.) által képviselt (.....) felperesnek a dr. Gerecs Tamás ügyvéd (1055 Budapest, Honvéd u. 18.) által képviselt (.....) alperes ellen szerződés teljesítése iránti perében a Fővárosi Bíróság 2006. április 5-én kelt 35.G.41.182/2003/46. számú ítélete ellen az alperes által benyújtott fellebbezés folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.700.000 (egymillió-hétszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes építőipari zsalurendszerek bérbeadásával és értékesítésével foglalkozó gazdasági társaság.

A felperes mint bérbeadó 2001. augusztus 30-án, 2001. november 1-jén, 2002. augusztus 14-én és 2002. december 1-jén összesen 9 bérelti szerződést kötött a perben nem állóvel, mint bérlővel építőipari zsalurendszerek és felszereléseik, kiegészítőik bérlete tárgyában.

A szerződések 1. számú mellékletében került meghatározásra a szerződés időtartama (12-24 hónap), a szolgáltatás tárgyát képező zsalu anyagok mennyisége, bérleti díja.

A szerződések mellékletét képezte továbbá a szerződés alapján átadásra kerülő zsaluzó anyagokat kódszám, árumegjelölés, mennyiség, ár feltüntetésével tartalmazó részletes kimutatás is.

(A szerződéseket és mellékleteiket a bérlő képviselőjében ügyvezető írta alá, aki egyúttal az alperes ügyvezetője is.)

A zsaluzó anyagokat felperes a szerződésekben foglaltak szerint átadta a bérlőnek, aki azokat átvette és gazdasági tevékenysége körében használta.

A felperes 2002. október 31-i hatállyal felmondta avel kötött bérleti szerződéseket a díjfizetés elmulasztása miatt. A felmondást a bérlő tudomásul vette.

A szerződés megszűnésekor a bérlőnek 75.264.685 forint összegű lejárt, kiszámlázott bérleti díj tartozása állt fenn a felperessel szemben.

A felperes mint bérbeadó és az alperes mint bérlő 2003. február 5-én megállapodást kötöttek. Ennek 1. pontjában egyebek mellett rögzítették, mindkét fél ismeri felperesnek a zsalurendszerek bérletére avel kötött, a felperes által már felmondott bérleti szerződések tartalmát és feltételeit.

Az okirat 2. pontjában alperes kijelentette, a korábbi bérlő által bérelt zsalurendszereket az 1. pontban hivatkozott bérleti szerződésekben foglalt feltételekkel bérbe veszi azzal, hogy vállalja a korábbi bérlőt terhelő, ám 2002. október 24-től megfizetni elmulasztott bérleti díjaknak a megállapodás elválaszthatatlan mellékletét képező fizetési ütemezés szerinti megfizetését.

A felek egyebek mellett rögzítették azt is, ezzel alperes a bérleti szerződésekbe bérlői jogutódként belép, a szerződésben foglalt feltételek és a korábbi bérlővel a bérlettel összefüggésben kötött egyéb megállapodások mindkét félre kötelezőek maradnak. Akként rendelkeztek továbbá, a mellékletben vállalt fizetési határidők alperes általi elmulasztása esetén felperest „megilleti az a jog, hogy a bérleti szerződéseket azonnali hatállyal felmondja és a bérelt berendezések visszaszállítására intézkedjen”.

A szerződés 3. pontjában alperes úgy nyilatkozott, „a bérlet tárgyát képező eszközöket ismeri, azokat ismert, megtekintett állapotban veszi át”.

Alperes a fenti megállapodással átvállalt tartozásából 2003. február 10-e és 2003. május 12-e között több részletben összesen 35.300.000 forintot utalt át a felperesnek.

A felperes szóbeli illetve telefaxon közölt megrendelések alapján rövidebb, egy-egy hónapos időtartamra további zsaluzóeszközöket is bérbe adott az alperesnek és a zsaluzóanyagok használatához szükséges, a felhasználással „megsemmisülő” anyagokat, fogyóeszközöket (pld. tisztítóolaj) is szállított az alperes részére.

A bérbe vett zsalueszközök után járó bérleti díjak összegére és a leszállított fogyóeszközök ellenértékére a felperes által kiállított, összesen 63.496.720 forint összegű felperesi számlákat az alperes nem fizette ki.

A felperes 2003. július 9-én kelt levelével azonnali hatállyal felmondta az alperessel „zsaluk bérletére kötött valamennyi bérleti szerződést” arra hivatkozással, az alperes többszöri felhívás ellenére sem tett eleget bérleti díj fizetési kötelezettségének. Egyúttal felszólította alperest, haladéktalanul gondoskodjon „a felmondott bérleti szerződések alapján bérelt zsaluk visszaszállításáról” a felperes telephelyére.

Alperes a felperesi számlákat nem egyenlítette ki, a zsaluanyagokat pedig jelentős késedelemmel és csak részben bocsátotta a felperes rendelkezésére.

2002. augusztus 1-jén a peres felek között egy további bérleti szerződés is létrejött, amelynek értelmében felperes 2001. augusztus 1-től határozatlan időre bérbe vette az alperes tulajdonát képező szám alatti ingatlanon lévő üzemcsarnokot és irodát havi 500.000 forint + áfa bérleti díjért. A szerződés értelmében a bérleti díj az ingatlan közüzemi díjait (víz, gáz, villany) nem tartalmazza, annak 30 %-át a felperes köteles megfizetni.

A bérleti díj tekintetében a felek a szerződést 2003. szeptember 1-jén módosították, a bérleti díj összegét havi 2.000.000 forint + áfában állapították meg.

E szerződés alapján alperes három számlát állított ki felperes részére.

A 2003. október 2-án kelt 3.750.000 forint összegű számlában a 2003. július 1-től 2003. szeptember 30-ig járó bérleti díjakat érvényesítette július és augusztus hónapra havi 500.000 forint + áfa, szeptember hónapra pedig 2.000.000 forint + áfa összegben.

Az ugyancsak 2003. október 2-án kiállított másik számla a perbeli bérlemény víz- és csatornahasználati díjának és áramfogyasztásának a bérleti szerződés szerinti arányos részét tartalmazta, 163.504 forint összegben.

A 2003. október 22-én kiállított 146.165 forint összegű számla pedig a bérlemény telefonköltségeit foglalta magában.

Az alperes által kiszámlázott összesen 4.059.669 forintot felperes nem fizette meg az alperes részére.

Az alperes 2003. július 31-én kelt leveleiben közölte felperessel, hogy a „zsalueszközök hibájából” eredően az szerkezetépítési munkái során 5.650.000 forint, a szerkezetépítési munkáinál 3.120.000 forint, az szerkezetépítési munkáival összefüggésben 8.400.000 forint, a szerkezetépítési munkáinál 6.170.000 forint, az szerkezetépítési munkáinál pedig 12.300.000 forint összegű felületjavítási többletköltsége merült fel, amelyet kárigényként érvényesít és „kompenzációval rendez”.

Az vonatkozásában az alperes 2003. augusztus 18-i levelében a zsalueszközök hibájából eredő felületjavítási költség címén további 15.000.000 forint kárigényt közölt a felperessel.

A felperes 2003. augusztus 8-i levelében visszautasította az alperes kártérítési igényét és „kompenzációs javaslatát” arra hivatkozással, az alperes által közölt többletköltségek esetleges felmerülésük esetén nem a zsalueszközök hibájából eredhettek. Közölte, az alperes fennálló, nyilvántartott tartozásának összegét nem áll módjában csökkenteni.

A felperes a 2003. augusztus 6-án fizetési meghagyás iránti kérelemmel indult, ellentmondás folytán perré alakult eljárásban előterjesztett, többször, utoljára 2006. március 23-án módosított keresetében alperest bérleti díj címén 94.682.583 forint és ezen összeg után 2003. március 20-tól a kifizetés napjáig évi 11 % késedelmi kamat, használati díj címén 154.444.200 forint, jogosulatlanul igénybe vett árengedmény címén 7.093.151 forint megfizetésére, továbbá a keresetben tételesen felsorolt zsaluzóanyagok és eszközök kiadására kérte kötelezni. Az alperes perköltségben marasztalását is kérte.

Előadta, a korábbi bérleti szerződések alapján fennálló, a 2003. február 2-i megállapodással átvállalt 75.264.685 forint összegű bérleti díj tartozásából alperes csak 35.300.000 forintot fizetett meg. A fennmaradó tartozásból az alperes által benyújtott kompenzációs számlákra tekintettel 8.778.822 forint levonásra került, így alperesnek tartozásátvállalására tekintettel még 31.185.863 forint fizetési kötelezettsége áll fenn vele szemben.

A 2003. február 5-i megállapodás, valamint az alperes szóbeli illetve telefaxon adott megrendelése alapján továbbá alperesnek 2003. január 15. és 2003. május 27. között további 63.496.720 forint összegű kifizetetlen számlatartozása is keletkezett a fizetési meghagyás iránti kérelemhez csatolt összesítőben 94-100, valamint 142-192. sorszámmal jelölt számlákban foglaltak szerint. Alperes azonban ezt a tartozást sem fizette ki. Mindezekre tekintettel alperes összesen 94.682.583 forintot és ezen összeg után a középátlagos időponttól a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamatot tartozik megfizetni.

A kereseti előadás szerint továbbá a bérleti jogviszony 2003. júliusi felperesi felmondását követően alperes a bérleti jogviszony keretében részére időlegesen átadott zsaluzóanyagokat csak részben adta ki felperesnek, a keresetben megjelölt zsaluzóanyagokat továbbra is használja, ezért azok után 2003. júliusától 2006. március 31-ig a bérleti díjnak megfelelő mértékű, a csatolt számítás szerinti mindösszesen 154.444.200 forint használati díjat is tartozik megfizetni.

A felperes keresetében előadta azt is, a, illetve az alperes ügyvezetőjeként vállalta, hogy az építőiparban szerzett tapasztalatai és kapcsolatai révén elősegíti a felperes még bevezetés alatt álló zsaluzóeszközeinek forgalmát, ezekre az eszközökre vevőket illetve bérlőket „hoz” és tartósan maga is nagy mennyiségű zsaluzóanyagot bérel a felperestől. E vállalásra tekintettel a felperes jelentős díjkedvezményt biztosított. Kötelezettségvállalásának azonban sem az alperes, sem jogelődje nem tett eleget, ezért a listaárhoz viszonyítva az alperesi jogelődnek biztosított összesen 7.093.152 forint díjkedvezményt az alperes megfizetni tartozik részére.

A keresetben tételesen felsorolt zsaluzóanyagok visszaszolgáltatása iránti kereseti kérelmét felperes arra alapította, ezen eszközökre nézve alperes a bérleti jogviszony megszűnése után sem tett eleget visszaadási kötelezettségének, az eszközöket jogellenesen továbbra is birtokban tartja és használja.

Perköltségként a kereseti illetékre és a pertárgy érték 5 %-ának megfelelő mértékű ügyvédi munkadíjra tartott igényt.

Alperes a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását kérte.

A bérleti díj követelésre nézve előadta, vitatja, hogy a felperes által 94-140 sorszámmal jelölt számlákat átvette és azt is, hogy e számlák mögött tényleges teljesítés állt volna.

A felperesi kimutatásban 73-93 és 142-192 sorszámmal jelzett számlákban szereplő összeg tekintetében a keresetet jogalapjában ésösszegezésében nem vitatta, e körben a követelés fennálltát elismerte, ugyanakkor a felperesi követeléssel szemben a Ptk. 198. §-a alapján beszámítási kifogást terjesztett elő és ebben a részében erre hivatkozással kérte a kereset elutasítását.

Beszámítási kifogása körében az alperes mindenek előtt arra hivatkozott, felperesnek a közöttük fennálló helyiség bérleti szerződés alapján 4.059.669 forint bérleti díj és rezsiköltség tartozása áll fenn.

Állította továbbá azt is, a felperestől bérelt anyagok nem voltak rendeltetésszerű használatra alkalmasak, ennek következtében a felhasználásukkal kivitelezett épületek felületén sérülések keletkeztek, amelyek elhárításának többletköltségeit a beruházók illetve a fővállalkozók továbbhárították rá. Így a Ptk 310. §-a alapján az építkezéssel összefüggésben 5.650.000 forint, a építése során 3.120.000 forint, az beruházásához kapcsolódóan 8.400.000 forint, a kivitelezési munkáival összefüggésben 6.170.000 forint, az kivitelezése során pedig 12.300.000 forint illetve további 15.000.000 forint kárigénye keletkezett a felperessel szemben, amelyet 2003. július 31-i és 2003. augusztus 18-i leveleiben a felperessel is közölt.

Állította, a felperessel szemben érvényesített beszámítási kifogására tekintettel a felperesi bérleti díj követelés megalapozatlan.

A használati díj megfizetésére és a zsaluzóanyagok visszaszolgáltatására kötelezésre irányuló kereseti kérelmek elutasítását is kérte, egyebek mellett azt állítva, időközben már valamennyi, a bérleti szerződések tárgyát képező zsaluzóanyagot visszaadta a felperesnek, illetve azokat felperes átadás-átvételi eljárás lefolytatása és a szükséges okiratok (jegyzőkönyv, szállítólevél) kiállítása nélkül elszállította, az eszközök már nincsenek birtokában.

A felperesi használati díjigényt összecszerűségében is vitatta.

Állította azt is, sem ő, sem jogelődje nem vállalt kötelezettséget arra, hogy a felperes javára „marketing tevékenységet” végez, vagy üzletfeleket kutat fel. A felperes által állított árkedvezmény biztosítására a felek közötti megrendelés volumenére tekintettel az építőiparban egyébként kialakult szokásoknak megfelelően került sor.

Az egyes építkezésekkel összefüggésben a felperes hibás teljesítése folytán bekövetkezett többletköltség, mint kár összegének megállapítására igazságügyi szakértő kirendelését indítványozta azzal, hogy a szakértő az építési naplók alapján vizsgálja a felperes hibás teljesítése miatti károsodás bekövetkeztét.

..... alperesi ügyvezető tanúkénti meghallgatását is kérte a zsaluzóanyagok további birtokban tartását biztosító szóbeli megállapodásra és a felek között létrejött helyiségbérleti szerződésre nézve. Vállalta, hogy az építési naplókat csatolja a per irataihoz. Ez utóbbi vállalásának az elsőfokú bíróság felhívása ellenére nem tett eleget.

Felperes a beszámítási kifogás elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerűségét is vitatta.

Állította, közte és az alperes között nem áll fenn helyiségbérleti jogviszony, az üzemcsarnok és az iroda bérletére 2002. július 31-én nem az alperessel, hanem avel kötött szerződést.

Az alperes kártérítési igényére úgy nyilatkozott, az általa szolgáltatott zsaluanyagok új, rendeltetésszerű használatra maradéktalanul alkalmas állapotban kerültek átadásra. Az alperes egyébként 2003. júliusát megelőzően a zsaluzóanyagok un. „konstrukciós hibájára” hivatkozással nem élt kifogással, illetve a zsaluzóanyagokat a bérleti szerződés megszűnése után is tovább használta. Úgy vélte továbbá, hogy miután az alperes által hivatkozott építkezések befejezése óta már hosszabb idő telt el, az állítólagos hibák pedig kijavításra kerültek, a szakértői bizonyítás nem vezethetne eredményre.

Egyebekben azt is hangsúlyozta, a felmondás megszüntette a bérleti jogviszonyt, így alperes a jogosulatlanul birtokban tartott zsaluzóanyagokat a kereset szerint köteles kiadni és ennek megtörténteig használati díjat tartozik fizetni.

Az elsőfokú bíróság a 2005. november 15-i tárgyaláson felhívta alperest, nyilatkozzon arra nézve, a felperes mely szerződéseket teljesítette hibásan, miben

állt a hibás teljesítés és jelölje meg a hiba felperesi teljesítéskori fennálltára vonatkozó bizonyítékait.

A felhívásra alperes előadást, nyilatkozatot nem tett.

Az elsőfokú bíróság 2006. április 5-én kelt 35.G.41.182/2003/46. számú ítéletével alperest a felperes javára 89.593.989 forint és annak 2003. március 20-tól a kifizetésig évi 11 % kamata megfizetésére, továbbá 67.591,53 euro értékben az ítéletben tételesen felsorolt zsaluzóanyagok és eszközök kiadására kötelezte. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Egyebekben úgy rendelkezett, a perrel felmerült költségeiket a felek saját maguk viselik.

Az ítélet indokolása szerint a 2003. február 5-i megállapodással a peres felek között a szerződés tárgyát képező zsaluzóanyagokra és eszközökre dologbérleti szerződés jött létre, a megállapodás folytán a felperes és a közötti korábbi bérleti jogviszonyban az alperes a Ptk. 322. §-a szerinti tartozásátvállalása folytán a korábbi bérlő helyébe lépett, a korábbi bérlő fizetési kötelezettségére és annak összecszerúségére nézve pedig a Ptk. 242. §-a szerinti tartozáselismerő nyilatkozatot is tett. A megállapodás tárgyát képező eszközöket a felperes nem vitásan az alperes birtokába adta, az alperes pedig a megállapodás alapján a tartozásátvállalással érintett összegekre kiállított felperesi számlákat nem vitásan csak részben egyenlítette ki. Az alperesi tartozásátvállalásra és tartozás elismerésre figyelemmel, a perben rendelkezésre álló adatok, okiratok alapján az volt megállapítható, hogy alperesnek a tartozásátvállalással érintett 75.264.685 forint összegű tartozásból a felperes által elfogadott kompenzáció összegének levonása után még 31.185.863 forint összegű fizetési kötelezettsége maradt fenn.

Az indokolás szerint továbbá a peres felek közötti dologbérleti szerződéssel az alperes által bérelt zsaluzóanyagokkal összefüggésben mindösszesen 63.496.720 forint összegben kiállított, a felperes által csatolt összesítőben 94-100 sorszámmal és 142-192 sorszámmal jelölt számlákra az alperes semmiféle kifizetést nem teljesített. Ugyanakkor az alperes 142-192 sorszámú, összesen 59.807.623 forintról kiállított számlákat nem vitatta, illetve ilyen összegben tartozásának fennálltát a Pp. 221. § (2) bekezdése szerint elismerte. A 94. sorszám alatti 1.371.326 forint összegű és a 95. sorszám alatti 1.288.846 forint összegű számlákat az alperes alaptalanul vitatta, mert a rendelkezésre álló bizonyítékokból megállapíthatóan e számlák a jogutódlással érintett 7. és 8. számú alapszerződések szerint esedékes havidíjról kerültek kiállításra. Ugyanakkor a 96-100 sorszámú az un. „rövid bérlet” címén kiállított számlák tekintetében a rendelkezésre álló adatok alapján nem volt megállapítható, hogy a kiállítására alapul szolgáló megállapodás a felek között ténylegesen létrejött volna. Mindezeket figyelembe véve az elsőfokú bíróság a peres felek közötti dologbérleti jogviszonyból eredően az alperest terhelő bérleti díjfizetési kötelezettség összegét 93.653.688 forintban állapította meg. Az ezen összeggel szemben előterjesztett alperesi beszámítási kifogást az elsőfokú bíróság a helyiségbérleti díj és a rezsiköltség 4.059.669 forint összege erejéig találta megalapozottnak. Rámutatott, a rendelkezésre álló okiratok, így a bérleti szerződés és annak módosítása alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a peres felek

között helyiségbérleti jogviszony állt fenn, a felperes azonban a részére kiszámlázott bérleti díjat és rezsiköltséget nem fizette meg az alperes részére.

A hibás teljesítésből eredő kártérítési igényre alapított alperesi beszámítási kifogás körében az elsőfokú bíróság kifejtette, az alperes a jogkövetkezményekre figyelmeztetéssel történt felhívás ellenére sem jelölte meg azt, hogy a felperes mely szerződéseket teljesítette hibásan, pontosan mikor, milyen tartalommal, milyen munkára és mekkora összegű vállalkozói díjjal megkötött szerződésekből ered a kára, továbbá azon bizonyítékok megjelölését is elmulasztotta, amelyek alapján megállapítható lenne, hogy a zsaluk már a felperesi teljesítés időpontjában hibásak voltak. A hiba szerződés teljesítéskori fennálltára vonatkozó alperesi előadás és bizonyítási indítvány hiányában pedig nem vizsgálható, hogy a felperesnek bejelentett alperesi kifogások a zsaluk hibájából erednek-e. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a szakértő kirendelését mellőzte, s a beszámítási kifogást e körben megalapozatlannak ítélte.

A zsaluanyagok és eszközök kiadása iránti kereseti kérelemre nézve az elsőfokú bíróság egyebek mellett rámutatott, nem áll rendelkezésre bizonyíték, hogy a bérleti szerződés megszűnését követően ezeket az eszközöket alperes a felperesnek visszaadta volna, vagy azokat az alperestől a felperes elszállította volna. Nem állapítható meg továbbá az sem, hogy a peres felek között olyan megállapodás létezne, amelynek alapján alperes az eszközöket továbbra is birtokában tarthatná. Mindezeket figyelembe véve az elsőfokú bíróság a Ptk. 433. § (2) bekezdése alapján alperest a kereset szerint kötelezte a zsaluzóanyagok és eszközök kiadására.

A felperes használati díj igényére nézve az elsőfokú bíróság rámutatott, az igény megalapozottsága a rendelkezésre álló adatok alapján nem volt megállapítható, ezért e körben a kereset elutasításának volt helye.

Az árendedményből fakadó bérleti díj különbözet megfizetése iránti felperesi követelést az elsőfokú bíróság ugyancsak amiatt találta megalapozatlannak, mert a rendelkezésre álló adatok, okiratok alapján nem találta megállapíthatónak, hogy a peres felek között e körben a felperesi előadás szerinti megállapodás jött volna létre.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett az elsőfokú bíróság, figyelemmel arra, hogy a felek pernyertességének és pervesztességének aránya, valamint az általuk előlegezett költségek összege között nem volt számottevő különbség.

Az első fokú ítélet alperest összecszerűségében marasztaló rendelkezésével szemben az alperes fellebbezett jogi képviselő útján. Annak tartalma szerint az ítélet támadott rendelkezése megváltoztatását, a kereset elutasítását, másodsorban a támadott rendelkezés hatályon kívül helyezését és e körben az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Állította, a szakértői bizonyítás elrendelésére irányuló bizonyítási indítványa mellőzésével és ily módon a per eldöntése szempontjából releváns szakkérdések tisztázása nélkül meghozott elsőfokú ítélet megalapozatlan.

Hangsúlyozta, az átvállalt tartozás több mint felét 2003. május 12-ig megfizette a felperesnek. Ezt követően fizetési kötelezettsége teljesítését azért tagadta meg, mert a felperes által biztosított zsalurendszer és eszközök rendeltetésszerű használatra alkalmatlanok voltak és emiatt az azok felhasználásával kivitelezett épületek felületén meg kellett ismételni a felületkezelési munkákat, az ebből eredő többletköltségeket pedig a beruházók ráhárították. Az ebből származó kárát a perben a Ptk. 310. §-a alapján beszámítási kifogásként kívánta érvényesíteni, a felperes hibás teljesítésének bizonyítása érdekében építésügyi igazságügyi szakértő kirendelését indítványozva. Bizonyítási indítványának mellőzése azt eredményezte, hogy e részben nem tudta bizonyítani beszámítási kifogása megalapozottságát. Utalt arra is, az építési naplókat azok 40.000 oldalt meghaladó terjedelmére tekintettel nem csatolta annak ellenére, hogy azt a perben vállalta. Állította, az építési naplók jelen perben releváns részeinek szakértői vizsgálatával ugyanakkor a per eldöntése szempontjából jelentős szakkérdések tisztázhatók lennének.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte lényegében helyes indokaira tekintettel, továbbá az alperes másodfokú perköltségben marasztalását.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között vizsgálta felül és a fellebbezést az alábbiak szerint megalapozatlannak találta.

Az alperes fellebbezésének tartalma szerint kizárólag a felperes hibás teljesítéséből eredő kártérítési igénye alapján előterjesztett beszámítási kifogásának elutasítását sérelmezte.

A Ptk. 310. §-a értelmében a jogosult a hibás teljesítésből eredő kárának megtérítését is követelheti a kártérítés szabályai szerint.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése pedig akként rendelkezik, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható.

A hibás teljesítésből eredő kártérítési igény, illetve az ilyen igényre alapított beszámítási kifogás elbírálása körében tehát mindenekelőtt annak vizsgálata szükséges, történt-e hibás teljesítés, ennek eredményétől feltételezetten kerülhet sor a hibás teljesítéssel összefüggő kár bekövetkeztének, összepszerűségének és a kártérítési felelősség egyéb jogszabályi feltételei fennálltának vizsgálatára.

A Pp. 3. § (3) bekezdése szerint a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha a törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli.

A bizonyítási indítvány elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A (4) bekezdés azt is kimondja, a bíróság a bizonyítási indítványhoz nincs kötve.

A Pp. 141. § (2) bekezdése értelmében a bíróság - ha ez a tényállás megállapításához szükséges - a feleket felhívja nyilatkozataik megtételére és lefolytatja a bizonyítási eljárást. A fél köteles a tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait - a per állása szerint - a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni.

A Pp. 177. § (1) bekezdése szerint ha a perben jelentős tény vagy egyéb körülmény megállapításához vagy megítéléséhez olyan különleges szakértelem szükséges, amellyel a bíróság nem rendelkezik, a bíróság szakértőt rendel ki.

A Pp. fenti rendelkezéseiből következik, hogy a per eldöntése szempontjából jelentős tényeket és bizonyítékokat a félnek meg kell jelölnie, a szakértői bizonyítás elrendelése pedig erre irányuló indítvány esetén is csak akkor indokolt, ha a perben jelentős tényekre nézve a fél által előadott nyilatkozatokra, illetve előterjesztett bizonyítékokra tekintettel a szakértői bizonyítás elrendelésétől érdemi eredmény várható.

Alperes arra hivatkozással terjesztette elő a felperes hibás teljesítéséből eredő kártérítési igényét beszámítási kifogásként, hogy a felperesi zsalueszközök hibájából eredően felületjavítási többletköltségei merültek fel. A hibás teljesítést az építési naplóval kívánta bizonyítani, kárát pedig szakértői bizonyítással. Ugyanakkor a bíróság felhívása ellenére nem ajánlott fel bizonyítást, nem csatolt bizonyítékokat a beruházók, fővállalkozók vele szembeni igényérvényesítésére, fellépésére nézve, csupán ismételten a 400000 oldalas építési naplóra hivatkozott indítványozva ismét szakértő kirendelését.

Minderre, így különösen az alperes által állított hiba jellegére, annak időközben megtörtént kijavítására és az időmúlásra is figyelemmel az adott tényállás mellett az kellett megállapítani, az elsőfokú bíróság nem sértette meg az eljárási szabályokat, amikor a kár bekövetkezte körében kellő, értékelhető bizonyítási indítvány hiányában a szakértő kirendelését mellőzte, s a kár megállapíthatósága hiányában ugyancsak helytálló álláspontra helyezkedett, amikor az alperes beszámítási kifogásának ebben a részében nem adott helyt.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - lényegében annak helyes indokaira tekintettel helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes 8/2002.(III.30.) IM rendelet 2. §-a alapján mérlegeléssel megállapított, az áfát is tartalmazó ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére.

Budapest, 2007. október 12.

. Rózsa Éva s. k.
a tanács elnöke

Dr. Felker László s. k.
előadó bíró

Dr. Rutkai Éva s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiss Sándorné
tisztviselő